

יום א', ט"ו בסיון תשס"ט (07 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם. אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

ערכי אמת של ענווה וצניעות

הפרשה הנחקרת בימים האלה בידי המשטרה עוררה דיון חשוב על הסכנה הטמונה בטיפוח האגו והגאווה האישית. אין זה מענייננו לעסוק על הפרשה עצמה [דודו טופין], ובוודאי לא לחרוץ דין בטרם משפט, אבל התופעה עצמה ראויה למחשבה. העולם בימינו מציב את האדם במרכז ומעודד אותו לטפח ביטחון עצמי, לשווק את עצמו, להיות מפורסם, להגשים את מאווייו. הכול סובב על האגו וה'אני'. כחלק מזה החברה מטפחת את ההתהדרות בהישגים וביתרונות שזכית להם. אם יש לך כסף, דאג שיראו זאת. אם ניחנת בחכמה, הפגן אותה. אם אתה יפה-מראה, הבלט זאת והשקע תשומת-לב רבה בבחירת בגדים ובתכשירי טיפוח. הבעיה בכל ההתעסקות הזאת סביב ה'אני', שהפולחן העצמי לעולם אינו יודע שובעה. האדם שהשיג הצלחה ותהילה תובע עוד ועוד. מי שהתרגל להרשים את סובביו, יחפש תמיד איך לנקר יותר את העיניים. כך מתנהל מירוץ מטורף שאינו מסתיים, וכבר קבעו חז"ל: "הקנאה והתאווה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם". [פרקי

אבות ד' משנה כ"א]

הביטו וראו כמה מלחמות, מאבקים, תחרויות, השמצות ותככים סובבים על המניע האחד הזה – הגאווה האישית. היא הורסת כל חלקה טובה ומכניסה מדון ומריבה גם בין ידידים ואוהבים. לכן אנו מזהרים לסלק אותה עד תום, משום שהיא אם כל חטאת. במאי סרטים יהודי מפורסם בגרמניה סיפר כי תחושת הריקנות הזאת היא שגרמה לו לחפש משמעות אחרת בחיים, עד שהביאה אותו לחיי אמונה ושמירת מצוות. הוא תיאר את שיכרון ההצלחה לאחר עשיית סרט מצליח. באותם ימים יש הרבה אירועים, סיקור תקשורת, מסיבות ופרסים. ופתאום הכול מתפוגג ונמוג, והצמא לתהילה מטלטל את כל ישותך. משום כך דווקא אנשים כאלה פונים לסמים ולהרפתקאות אחרות, כי הטלטלות האלה מטריפות את דעתם. התורה מציבה לפנינו סולם ערכים אחר לגמרי.

היעד אינו טיפוח הגאווה אלא דווקא הענווה. האדם נדרש לחתור לצניעות. לא להתייחר, לא להתבלט, לא להפגין את מעלותיו. להפך, עליו לראות את מעלותיו של הזולת, ולשאוף ללמוד ממי שעומד בדרגה רוחנית גבוהה יותר.

משה רבנו, גדול הנביאים, שזכה לדבר עם הקב"ה פנים אל פנים, היה – על פי הכתוב בפרשתנו, פ' "בהעלותך" – "עניו מכל האדם אשר על פני האדמה" [במדבר י"ב 3]. זו הגדולה האמיתית – הענווה,

הפשטות, המחשבה שהזולת טוב ממני, שיש לי עוד הרבה לתקן ולהשלים. אלה הכוחות המדרבנים את האדם להשגת הישגים אמיתיים ולחתיירה לנכסים רוחניים בעלי ערך נצחי. כמה

התרחקנו מהערכים המקוריים שהתקיימו בעם-ישראל. כיום לקראת בחירות מופיעים לפנינו המוני מועמדים וכל אחד ואחד סבור שהוא המוכשר ביותר והמוצלח ביותר והמתאים ביותר. אולם המלך הראשון של עם-ישראל, שאול המלך, נהג להפך. הוא חש את כובד התפקיד וברח ממנו. הוא היה "נחבא אל הכלים". אך דווקא זו גדולתו של המנהיג האמיתי. לא פשוט לשמור על הערכים

האלה בעולם המונע על-ידי כסף, כוח, תהילה והבלטת ה'אני'. למרבה הצער ההשפעות השליליות האלה חודרות לכל פינה ואוכלות כל חלקה טובה. אולם אנו נדרשים להשגיח בסכנה ולשים דגש גדול יותר ויותר על טיפוח הערכים הנכונים – ענווה וצניעות, שלילת הגאווה וההתפארות, חיפוש המעלות אצל הזולת ותיקון המגרעות שבתוכנו.

חז"ל אמרו שהקב"ה שוכן בתוך כל יהודי, אפילו במי שחטא ועבר על רצונו, אולם על גאוותן הקב"ה אומר "אין אני והוא יכולים לדור [בכפיפה אחת]". הגאווה דוחקת את רגלי השכינה, ואילו הענווה היא הכלי האמיתי להשראה האלוקית. ככל שהאדם ריק מעצמו, היא יכול להכיל את האור האין-סופי של הקב"ה, וזה הכלי השלם לכל הברכות האמיתיות. [למאמר המקורי, ללחץ כאן]

"לְדוֹד מְזֻמָּר לֵה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָה תִּבֵּל וְיִשְׁבִּי בָהּ." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום ראשון בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל